

7. การหยิบบนในครอบครัว – อย่างไม่ยุติธรรม

(Reaching out in the Family – Not Fairness)

แม้ว่าเราจะเอาชนะอุปสรรคต่อครอบครัวที่อบอุ่นได้ทั้งหมด และดำเนินชีวิตเพื่อส่งเสริมความสัมพันธ์ที่ดีในทุกวิถีแล้วก็ตาม เราก็ยังคงมีอุปสรรคที่สำคัญที่สุดซึ่งจะบั่นทอนทุกสิ่ง

คุณไม่สามารถมีความเป็นหนึ่งเดียวในครอบครัวได้หากคุณกังวลถึงความยุติธรรม คุณได้รับการเลี้ยงดูด้วยทัศนคติเกี่ยวกับความยุติธรรมใน “การให้และการรับ” ในครอบครัวของคุณเช่นเดียวกับในชีวิตของคุณ เช่น คุณคงเคยได้ยินว่า “เมื่อวานฉันเอาชนะไปที้งแล้ว ถ้าฉันต้องเอาชนะอีกทีก็ไม่น่ายุติธรรมเลย วันนี้เป็นที่ของคุณบ้าง” หรือ “เมื่อคืนคุณได้ดูรายการโทรทัศน์ที่คุณต้องการแล้ว คำนี้เป็นคราวที่ฉันจะได้ดูรายการที่ฉันต้องการบ้าง มันจึงจะยุติธรรม”

หรืออาจจะมีแบบที่ไม่มีใครจะพูดออกมา แต่ก็เป็นเรื่องที่น่าแปลกใจคือ มันเป็นไปได้เพื่อความเบิกบานในชีวิตอย่างเต็มที่ด้วย เช่น “ก็ฉันต้องตื่นและไปทำงานแต่เช้าทุกวันแล้ว เช้าวันเสาร์ฉันจะต้องตื่นสายจึงจะยุติธรรม”

อีกเรื่องที่คล้ายกันคือ “ฉันดูแลเด็กๆ มาทั้งวันแล้ว อย่างน้อยที่สุดคุณก็สามารถช่วยหยุดการตีกัน หรือการโต้เถียงกันในตอนกลางคืนได้นี้” และที่ได้ยินกันบ่อยๆ คือ “มันไม่ยุติธรรมเลยที่หนูต้องเข้านอนพร้อมกับปuppy หูโตกว่าเธอนะ”

ทางที่ดีกว่า (The Better Way)

ทางดำเนินชีวิตที่คุณทุกคนดำเนินไป ก็เป็นไปตามแผนการของโลก และมันก็เป็นไปได้ดีพอควรใช้ไหม ถ้าคุณไม่รู้จักหนทางที่ดีกว่า แต่ยังมีหนทางที่ดีกว่า ที่หยิบยื่นสิ่งต่างๆ ให้เราอย่างยุติธรรม 100 % นั่นคือ แผนการของพระเจ้า (มธ 20:12-15)

“พวกที่มาสุดท้ายนี้ทำงานเพียงชั่วโมงเดียว ท่านก็ให้ค่าจ้างแก่เขาเท่ากับเรา ซึ่งต้องตรากตรำอยู่กลางแจ้งแดดตลอดวัน” เจ้าของสวนจึงพูดกับคนหนึ่งในพวกนี้ว่า “เพื่อนเอ๋ย ฉันไม่ได้โกงท่านเลย ท่านไม่ได้ตกลงกับฉันคนละหนึ่งเหรียญหรือ จงเอาค่าจ้างของท่านไปเถิด ฉันอยากจะให้คนที่มาสุดท้ายนี้เท่ากับให้ท่าน ฉันไม่มีสิทธิใช้เงินของฉันตามที่ฉันพอใจหรือ ท่านอิจฉาริษยาเพราะฉันใจดีหรือ”

นิทานเปรียบเทียบเรื่องหนึ่งก็เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับอะไรสักอย่างที่ไม่ได้เป็นเพียงเรื่องเล่า แต่มันมีข่าวสารในนั้นด้วย และข่าวสารนั้นก็บอกสิ่งสำคัญมาก นิทานเปรียบเทียบเรื่องคนงานในสวนองุ่นนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับชายคนหนึ่งซึ่งเป็นเจ้าของสวนองุ่นที่ปลูกองุ่นไว้เพื่อทำไวน์ เรื่องนี้เกิดขึ้นนานมาแล้ว ในช่วงเวลานั้นคนงานจะถูกจ้างวันต่อวัน และบางทีในแต่ละวันก็มีคนงานหน้าใหม่ๆ ไม่ซ้ำกัน ดังนั้น ทุกๆ เช้า เจ้าของสวนจะต้องไปที่ตลาดเพื่อมองหาคนงานในวันนั้น เช้าวันหนึ่งเจ้าของสวนออกไปหาคนงานแต่เช้าตรู่ และจ้างคนงานมาหลายคน เพื่อมาทำงานในวันนั้น และสัญญาจะให้ค่าแรง

แก่พวกเขาคนละ 1 เหรียญ แล้วเขาก็ออกไปอีกเวลา 9 โมงเช้า และจ้างคนงานมาอีกจำนวนหนึ่ง เขาทำเช่นนี้ในตอนเที่ยงและบ่าย 3 โมง แต่แต่ละครั้งเขาจะจ้างคนงานที่ยังคงยืนรอนานอยู่ที่ตลาดนั้นพร้อมกับถามว่า พวกเขาต้องการมาทำงานในสวนของเขาหรือไม่ และนายจ้างก็จ้างพวกเขา จนกระทั่ง 5 โมงเย็น ซึ่งเป็นเวลาที่สายที่สุดในวันนั้น เจ้าของสวนก็ยังไปหาคนงานที่ตลาดอีกและพบคนงานที่ยังคงยืนอยู่อย่างเลือนลอย เจ้าของสวนถามพวกเขาว่า “ทำไมท่านปล่อยเวลาผ่านไปทั้งวันโดยไม่ทำอะไรเลย” พวกเขาตอบว่า “ก็เพราะไม่มีใครมาจ้างพวกเรานี้ครับ” และเป็นอีกครั้งที่เจ้าของสวนพูดว่า “ไปทำงานที่สวนองุ่นของฉันเท่าที่ยังมีเวลาเหลือในวันนี้สิ”

เมื่อจบวัน เจ้าของสวนจึงเรียกคนงานทั้งหมดมารวมกันเพื่อรับค่าจ้าง ครั้งแรกเขาจ่ายผู้ที่มาทำงานชุดหลังสุดก่อนคนละ 1 เหรียญ จากนั้นเขาจึงให้ค่าจ้างแก่คนที่มาตอนเที่ยงและบ่าย 3 โมง คนละ 1 เหรียญเช่นกัน คนงานที่ได้มาทำงานแต่เช้าตรู่เริ่มขบขันและคิดว่าเขาควรจะได้รับมากกว่า 1 เหรียญ ต่อมาเขาก็จ่ายให้คนที่มาตอน 9 โมงเช้า 1 เหรียญ พวกเขาแสดงความโมโหและไม่พอใจอย่างมากที่เขาได้ค่าจ้างเท่ากับผู้ที่มาทำงานตอนสายมากๆ และในที่สุดเจ้าของสวนก็จ่ายค่าจ้างให้ผู้ที่มาทำงานแต่เช้าตรู่ด้วยเงินจำนวนเดียวกัน พวกเขาคนงานพูดว่า “พวกที่มาสุดท้ายนี้ทำงานเพียงชั่วโมงเดียว ...” (ตามที่กล่าวใน มธ 20:12-15)

กรหิบบิณ

เจ้าของสวนองุ่นได้ให้มากกว่าที่เราต้องให้ เขาหยิบยื่นเกินกว่าที่เรียกว่า “ยุดิธรรม” นี่เป็นเรื่องราวของหนทางที่อยู่ในแผนการของพระเจ้า ลองคิดดูซิว่า พระเยซูเจ้าได้แบ่งปันความยุดิธรรมของพระองค์หรือไม่ หรือพระองค์ทรงให้มากกว่านั้น และสิ่งนั้นเรียกว่ายุดิธรรมหรือไม่ และสิ่งนั้นอาจจะเป็นทางที่พระเจ้าประสงค์ให้เราดำเนินไป คือ เป็นผู้ให้มากกว่าสิ่งที่เรียกว่ายุดิธรรม คือ ไม่มีการวัด ไม่พยายามที่จะตัดสินว่าเพียงพอ หรือน้อยเกินไป หรือมากเกินไป อาจกล่าวได้ว่า เราถูกคาดหวังให้เป็นเหมือนเจ้าของสวนองุ่นคนนั้น คือให้สิ่งที่ดีที่สุดที่เราสามารถให้ได้ในตอนเช้า ตลอดวัน รวมถึงในตอนเย็นด้วย นั่นคือ เราควรหยิบยื่นให้ 100 % ตลอดเวลา โดยอาศัยองค์พระเยซูเจ้า เราจึงสามารถเห็นแผนการที่พระเจ้ามีไว้สำหรับเราว่าสวยงามมากจนเราเกือบเชื่อไม่ได้

แต่อะไรช่วยให้คุณเชื่อได้ว่า การกระทำแบบเจ้าของสวนองุ่นนั้นเป็นสิ่งที่อยู่ในแผนการของพระเจ้า และคุณก็มีการกระทำนั้นในตัวคุณเพื่อคุณจะได้รักได้มากขึ้น คุณรู้ว่าคุณต้องการจะสรรเสริญมากขึ้น ให้ภัยมากขึ้น ยอมรับมากขึ้น เรามองดูกันและกันเพื่อที่จะนำสิ่งดีๆ ในตัวเราออกมาและทำให้เป็นจริง เราต้องการทำอะไรที่ดีกว่าสิ่งที่ได้ชื่อว่า ยุดิธรรม ความรักนั้นดีกว่าความยุดิธรรม ความรักดีที่สุด ส่วนความยุดิธรรมนั้นดีแค่อันดับที่สอง

ผู้ช่วยเหลือที่ลึกลับ (Mystery Helper)

1. ทำฉลากรายชื่อของคนในครอบครัว โดยให้ฉลาก 1 ใบมีชื่อ 1 คน แล้วแต่ละคนหยิบฉลากรายชื่อขึ้นมา 1 ชิ้น ถ้าคุณจับได้ชื่อของตัวเองก็คืนฉลากนั้นแล้วจับใหม่ และอย่าบอกใครว่าคุณจับได้ชื่อของใคร ขอให้เป็นการลับ
2. ชื่อบุคคลที่คุณจับได้นั้นคือ บุคคลที่คุณเลือก คุณจะต้องทำดีกับเขาเป็นพิเศษ แต่ต้องไม่让他รู้ว่า เขาเป็นคนที่คุณเลือก
3. เขียนบางอย่างเกี่ยวกับคนที่คุณเลือกอย่างสั้น ๆ โดยอาจอาศัยคำถามต่อไปนี้เป็นแนวทาง และอย่าบอกใครว่าคุณเขียนเกี่ยวกับใคร เก็บไว้เป็นการลับเช่นกัน

ก. บุคคลที่คุณเลือกมีส่วนทำให้คุณรู้สึกรักได้อย่างไร

.....
.....

ข. อะไรคือลักษณะพิเศษของบุคคลที่คุณเลือก

.....
.....

ค. อะไรคือสิ่งที่คุณเลือกทำได้ดีกว่าคนอื่น ๆ ในครอบครัว

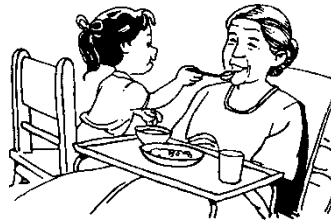
.....
.....

ง. อะไรคือสิ่งพิเศษที่บุคคลที่คุณเลือกได้ทำให้คุณ

.....
.....

จ. เมื่อไม่นานนี้คุณรู้สึกเป็นมิตรอย่างมากกับบุคคลที่คุณเลือก
ตอนไหน

.....
.....

จดหมายรัก

มีหลายสิ่งที่เกิดกับเราในฐานะที่เป็นครอบครัวหนึ่ง เราต่อต้านกัน เราตำหนิกัน ถึงกระนั้นก็ตามเมื่อเรามองเรื่องราวที่เกิดขึ้นจากมุมมองของพระเจ้า เราจะเห็นแผนการที่แตกต่างจากความคิดของเรา นั่นคือแผนการของพระเจ้าที่ช่วยให้ครอบครัวของเราใกล้ชิดกันยิ่งขึ้น

ช่วงเวลาที่มืดมบที่สุด

เขียนจดหมายรักถึงครอบครัวของคุณเพื่อระลึกถึงช่วงเวลาที่มืดมบที่สุดในชีวิตของคุณ แต่หากมองจากมุมมองของพระเจ้ามันเป็นเวลาที่ทำให้ครอบครัวของคุณกลับมาเป็นหนึ่งเดียวกัน เพื่อว่าเหตุการณ์ที่เลวร้ายนั้นจะกลับกลายเป็นพระพรที่ซ่อนเร้นอยู่

